

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

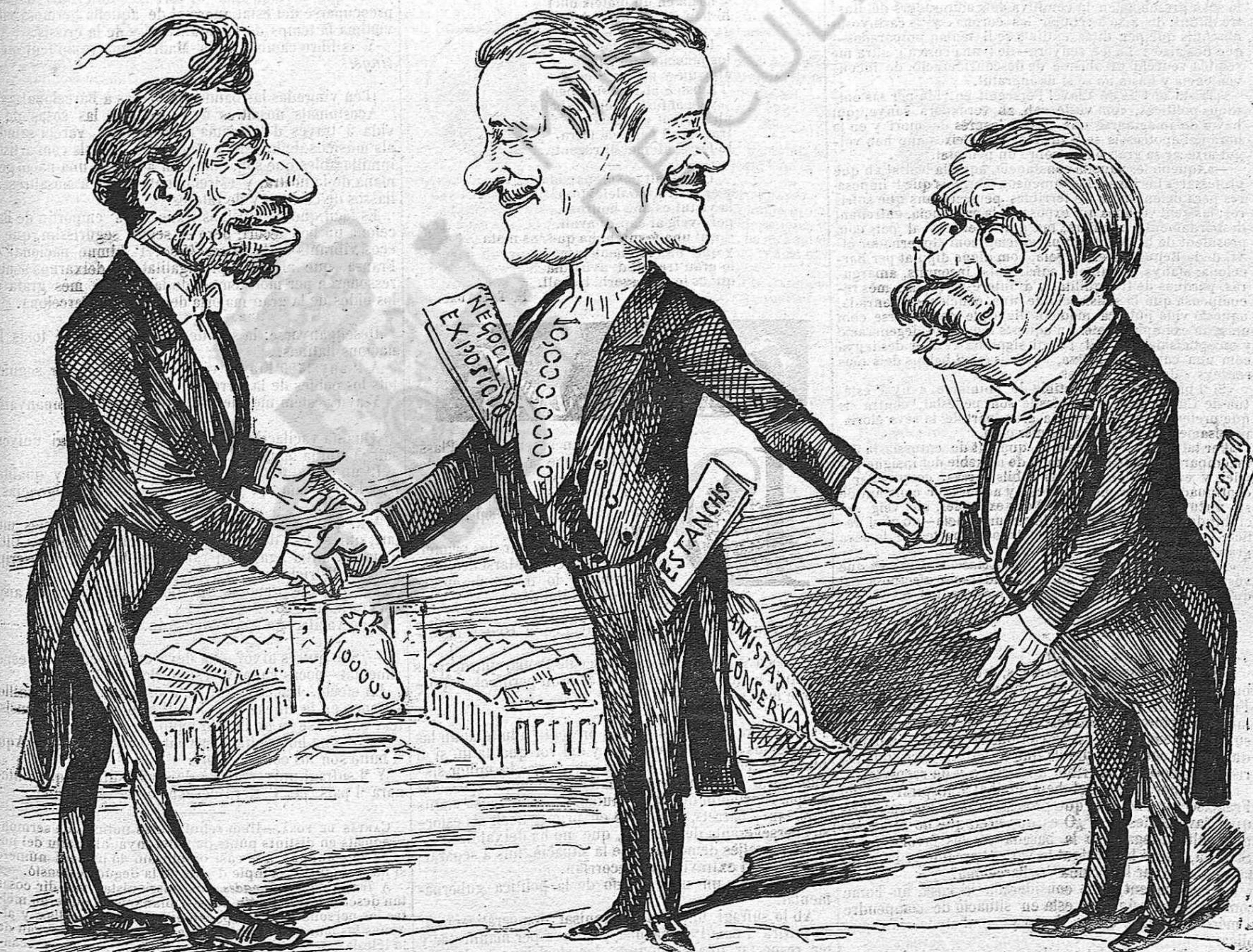
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2. Estranger, 2'50.

DOBLE JOCH.

«L' home de negocis ha de fer cara á tot.»

(Máxima de un espavilat de Girona.)

UNA EXPLICACIÓ.

ONTRA lo que vivament anhelavam, LA CAMPANA DE GRACIA se veié impossibilitada de assistir diumenje, à la inauguració del Monument à Clavé. Los motius que 'ns obligaren à retreure'n estan clarament expressats en la següent carta del nostre company Sr. Roca y Roca, dirigida à la filla del ilustre m-

sich poeta.
Diu axis:

«Sra. D.ª Aurea Rosa Clavé.

«Barcelona, 24 Novembre, 1888.

«Molt Sra. mèva y de ma consideració més distingida: La atenta esquela de la Associació Euterpense de que es vosté digníssima presidenta, invitantme à assistir demà à la inauguració del monument à Clavé, pare de V. amantíssim y per tots los qui ab sa amistat nos honrarem digne de eterna memoria, m' obliga à explicarli la causa que m' priva de assistir personalment à una festa per mi feya temps tan desitjada.

«Suposo no ignorarà l' acort, à mon modo de veure inexplicable, en virtut del qual la Comissió erectora del monument ha tingut à b' excloure de aquell acte solemne, à tota mena de representacions políticas, com si sobre la vida pública de Clavé, espill de probitat, desinterés, abnegació y patriotisme, hagués de tirars'hi l' vel del més inconsiderat olvit ó del més soberà desprecí.

«Enhorabona no s' hagués consentit baix cap concepte que la manifestació cívica de demà, convertida en un acte polítich exlusiv, quedés totalment desnaturalizada. Jo hauria sigut lo primer en protestarne. Pero, de això à excloure d' ella sistemàticament à las distintas representacions del partit republicà històrich; de això à no admetre la sèva presencia en la comitiva dels admiradors del ilustre difunt; de això à rebujar las coronas y 'ls carinyosos obsequis que per ditas entitats se li tenian preparadas—que fins això s' ha fet, senyora—de l' una cosa à l' altra me sembla veurehi un abisme de desconsideració, de inconveniencia y hasta no s' si de ingrati.

«¡Trista sòrt la de Clavé! Perseguit en vida per sas opinions políticas, com vosté sab, ab verdadera sanya, qui havia de imaginarse que hasta després de mort y en la hora del apoteosis se li diria pels mateixos que han volgut aixecar sa gran figura sobre un pedestal:

«—Aquella fè, aquella constància, aquella lealtat ab que professares tas ideas; los inmensos sacrificis que t' imposares pera defensarlas; las terribles persecucions que sufries; las cent vegadas qu' exposares la existència, enfrentant desbordaments populars; los grans serveys al país com president de la Diputació provincial, com Gobernador civil de la República espanyola, com digne diputat per Barcelona; afanys, penalitats, sufriments, insomnis, amarguras, pérdues de tranquilitat y d' interessos, sense més recompensa que la satisfacció de una conciencia honrada: aquesta vida pública modelo, digne de perpetuarse com un gran exemple, y més en aquests temps de degeneració y escepticisme, no val res ni significa res; se desdenya com una cantitat negativa, al realisar-se l' balans dels tèus serveys y dels tèus mèrits!

«Si l' bronze fos susceptible de animar-se, avuy l' èstàtua de Clavé protestaria desde son pedestal, contra 'ls que pretenen sustrareli una gran part de la sèva gloria, precisament la que v' pagar més cara,

«Per tal motiu, jo, que à la qualitat de entusiasta del incomparable artista, uneixo la de deixable del insignie patrici, y en la mida de mas débils fòrsas, cooperador y continuador de sa obra política, y admirador constant de sas virtuts cívicas y de sos bons exemples, me veig excludit del acte de demà, per la circumstancia—no s' si delecte—de venerar à Clavé en tots los aspectes de la sèva gran personalitat.

«Servescas disculparme ab la Associació Euterpense, que vosté presideix, y conti ab la consideració afectuosa del qui té l' gust de repetirse de V., lo més atent S. S.

q. s. p. b.

J. ROCA Y ROCA.»

Tal es lo que v' succehir.

Per 12 mil pessetas miserables, tretas, no de la sèva butxaca, sino de las arcàs comunals, v' adquirir don Francisco de P. Rius y Taulet la presidència de la comissió erectora del monument à Clavé, permetentse insultar la memoria de un patrici ilustre, desde l' moment que no v' consentir que 'ls que foren sos corregionalis, li paguessem un tribut de carinyo y de respecte.

«Tanta por, tan rezel hem arribat à inspirar à don Francisco de Paula los que professém las mateixas ideas que Clavé professava? ¿O es que creu que no hi ha cap més política legal sino la basada en los favors de 'n Sagasta, que li han valgut la vara d' arcalde, y la facultat de derrotar la fortuna de Barcelona?

Verdaderament, bén considerada la cosa, un home com ell, ni tan siquiera está en situació de comprender l' mérit de Clavé en sa llarga y combatuda vida pública;

Lo Sr. Rius y Taulet vacilava encare desde la botiga de casullas del seu pare, sense saber si deixar-se caure sobre l' camp liberal ó anar-se'n ab la gent de sagristia,

y ja Clavé portava prop de trenta anys de serveys desinteressats y de inmensos y costosos sacrificis.

¿Cóm ha de compendre à Clavé un home que per sos actes y condicions resulta ser la sèva antisessis més completa? Clavé, un politich de conviccions arreladas; Rius y Taulet, un fusionista tornadis. Clavé sempre 'l primer à l' hora dels sacrificis, y l' últim à l' hora de las recompensas; Rius y Taulet no acceptant altre sacrifici que 'l de organizar un àpat dia per altre. Clavé senzill y franch sempre; Rius y Taulet sempre inflat y ceremoniós. Clavé, president de la Diputació, respectant fins ab escrupul la legalitat electoral; Rius y Taulet, arcalde de Barcelona, consentint tropelias com las del col·legi 10 en las últimas eleccions de Ajuntament. Clavé, governador, anant à peu hasta en los actes oficiais; Rius y Taulet, arcalde, arrastrant cotxe per tot dia, à expensas de la ciutat...

L' un austèr per naturalesa; l' altre reventant de vanitat; l' un econòmic de la fortuna del poble; l' altre derrotxador per vici y per temperament... pero derrotxador de lo dels altres. Clavé, morint pobre, després de ocupar càrrecs de importància... No ha mórt encare D. Francisco, y no podém posar fi al present paralelo.

Era necessari—perque ressaltés més la grandesa del un y la insignificancia del altre,—un acte com lo de diumenje.

Únicament à un infelis se li pot ocurrir la tentativa de voler eclipsar à un patrici de la talla de Clavé que brilla en lo cel de la política, com un sol sense lacas, y de volerlo eclipsar ab l' enmaranyada sombra de grans patillas.

P. K.

LO TRABALL.

Hi ha traballs de tantas classes y de tant diversa mena que 's daría molta pena aquell que 's volgués contar, tothom traballa al seu modo ab més ó menos desfici, y hasta en un mateix ofici hi han modos de traballar.

Lo pintor, ab las pinturas, los pincells y la paleta, ab papè y pluma 'l poeta, 'l músich ab l' instrument; veig al fuster com traballa ab lo ribot y la serrà, traballa 'l pagés la terra, lo ferré, ab metall rogent...

Lo traball nos dóna vida y es distracció deleytosa, la virtut es més honrosa, pero veig al cap d' avall, qu' una feyna hi ha que 'ns mata y que 'ns roba la alegria. lo gran traball d' avuy dia qu' es lo no haverhi traball.

P. TALLADAS.

Y ab quina pressa van 'tancar à ca 'n Brusi las vidrieras!

Y hasta 's diu que D. Francisco de Paula, que després de tants banquets estava roig com un perdigot, va tornar-se més groch que la cera.

Si l' sufragi universal no 's presenta adulterat ab las cavilacions del vot quantitat i del vot qualitat, si al ultim se reconeix qu' en aquestas coses lo millor sistema es lo sistema de la igualtat absoluta; si per si s' adopta 'l principi de «tants ciutadans tants vots», «tants caps tants barrets», se deurá en primer lloc als esforços perseverants de Castellar, que no ha deixat de petja als personatges democràtics de la situació, fins à separar los del camí extraviat que recorrian.

Aquí tenen un nou triomfo de la política gubernamental.

Ab lo sufragi universal organisat democràticament, adquirirà 'l pais l' arma més poderosa per manifestar y fer respectar quan convinga, las decisions de la sèva voluntat.

Si un cop obertas las Corts se atreveixen los conser-

vadors à moure brega, diu qu' n Martos està resolt a abandonar momentàniamente la presidència del Congrés, baixar al banc dels diputats y desde allí combatre's cara à cara.

Molt bén fet, D. Cristino; pero creguim à mi, no s' hi enfadi.

Per anularlos del tot, basta un sol argument, y aquest argument pot portar-se sempre previngut à la butxaca.

L' argument en qüestió té la forma de pito. Res de discursos, un bon xiulet y se 'ls reventa.

Los conservadors tenen ja perfectament decidida la conducta que han de seguir.

En primer lloc s' oposarán ab totas las sèvas fòrzes al establecimiento del sufragi universal.

Y després, si 'l govern de 'n Sagasta queda encarregat de fer las primeras eleccions per sufragi de tots los espanyols, ells, los homes de la suprema intel·ligència, del talent y la riquesa, adoptarán lo retraiement, y succeixi lo que succeixi.

Jesús quina por!

¿Y donchs, que 'n fan del talent y dels quartos? ¿No deya, en Cánovas à Barcelona, qu' ell lo sufragi ja 's coneixia y que no li feya cap frente? ¿No assegurava que 'l poble 's ven lo vot, per un parell de pessetas?

¡Pobres conservadors! Al úlim han hagut d' ensenyar las bragas, declarant que se 'n aniran al retraiement, com los progressistas de aquell temps! ¡Confessió palmaria de la sèva impotència y de la poca confiança que 'l pais los inspira! Perque ells no poden ignorar que 'l retraiement significa la revolució ó la mort.

No era de creure que una xiulada 'ls fés perdre 'tino fins à tal extrem.

La situació de la classe obrera de Vilanova y Geltrú es desesperada. Fá alguns días, una massa de 3,000 obrers sense feyna van recorrer los carrers de aquella vila, ab pendons que duyan los següents lemas:

«Ans de morir de fam, que s' enfonzi 'l mon.»—«;Traball!»—«;Germans, demaném feyna!»

Es molt trist que tinguin de veures semblants espectacles que arriban fins al cor. Las autoritats deuen preocupar-se del estat anormal de aquella hermosa vila, víctima fá temps de la paralisió y de la crisi.

Y 'ls libre-cambistas de Madrid, que vajan fent meetings!

J. Bén vingudas las bandas francesas à Barcelona!

Acostumats nosaltres à veure totas las coses de la vida à través del prisma de la política, varem saludar als músichs de la China Republica, no sols com artistas inmillorables que son, sino com a fills de una nació germana de la nostra, y estretament unida à nosaltres ab lassos de carinyo y de interès.

Es fácil que 'ls músichs francesos s' emportin de Barcelona un bon recorrt; pero es segur, seguríssim, que 'ls ecos vibrants de la Marsellesa, l' himne nacional de Fransa, que ab tanta prodigalitat ván deixarnos sentir, resonarán per molt temps, de la manera més grata en los oïdos de la gran majoria del poble de Barcelona.

Desenganyar-se: la sort de Fransa es la de totas las nacions llatines.

A l' any 1789 Fransa v' donar polvos de fer seguir à tots los pobles de la terra.

Y avuy estém més decidits que mai à acompañarla.

¡Quànta vacilació, antes d' estableir lo sufragi universal! Y quina manera de férnose 'l gruar!

L' un dia, que 'l vot ha de ser quantitat i qualitat. L' endemà, qu' es impossible pesar intel·ligencias y condicions.

Ara, que les eleccions s' han de fer per districtes; més tard, que s' han de fer per grans circunscripcions. Ultimament, mitja figa, mitj rahim: es dir per circunscripcions y districtes à la vegada.

Tan aviat se proposan fixar lo dret de votar à 23 anys com tornarlo à 25.

Y de vacilacions així, demánin.

—¿Sab qu' es això? —m' deya un subjecte molt experimentat—pocas ganas d' estableirlo.

En efecte, tractantse de aquests assumptos, lo millor sistema es la línia recta; lo millor procediment consisteix en anar-se 'n de dret al bullo.

¿Y que no ho veuen per ventura 'ls fusionistas? Aquí 'l bullo son los conservadors.

Y 'l sufragi universal, ha de ser lo sufragi qu' entonará 'l pais, per l' etern descans de la sèva ànima.

CARTAS DE FORA.—Hem rebut tantas notícies de sermons predicats en distints punts de Catalunya, ab motiu del novenari de ànimes, que casi omplirien lo present número si havíam de dar compte d' ells ab la deguda extensió.

A Terrassola del Panadés, dos missionistes van dir coses tan descaradas ab motiu del sisé manament, qu' eran moltes las personas qu' s' tapaven la cara y las orellas, y algunas las mares que agafaven la familia y se 'n anaven de la iglesia. ¿Quin serà 'l dia que 's posi freno à tals escàndols?

Lo rector de Castelldàsens ha arribat à comparar aquella pacifica població ab Sodoma y Gomorra, sols perque aquells—que no tenen motius de pecar ab majordonias jo-

vas y guapas—son poch amants de acostarse al tribunal de la penitència.

Lo predicador de Molins de Rey va dir que la CAMPÀNA DE GRACIA era dirigida per Satanás.

Al Mas nou, un predicador las ha empresas contra LA CAMPÀNA DE GRACIA y contra la moda del polissón, intercalant en los seus sermons del gènere bufo, quèntos més tots que un barret de teula.

Y així per l' istil, si per cada animalada que s' ha dit tinguessem un duro, à horas d' ara seríam més richs que Llèo XIII, l' endemà del jubileu.

En una carta suscrita per varios propietaris y pagessos de Rubí, se 'ns dona compte de una nova composició química ideada per D. Jaume Casals de aquell poble, la qual, diuen los firmants, que ha produxit positius resultats contra la filoxera. Valga la notícia per lo que valga, la fèm pública per coneixement de tots los que avuy dia venuen les seves vinyas amenassades.

Després de cinqu anys de casats y quan ja tenen dos fills, dos cònjuges s' han vist increpatos per l' ensotanat de Cambrils que va casarlos, diuentlos que 'l seu matrimoni no es vàlit per existir entre ells no s'èn quin grau de parentiu, y que no tenian més remey que separarse. Lo marit, com es natural, va respondre, que per separarse ara com ara, feya massa fret, y que si 'l rector tonsa maledicàs, se 'ls amanis ab oli.

Fort incomodo ha tingut l' arcalde de Garcia, gran perseguidor de protestants, pels suellets que varem publicar fa tres o quatre números, a propósito de una barrabassada de les seves. Ara diu lo tal arcalde que si sabia que 'l que va comunicarnos la notícia era 'l pastor protestant, lo dia que torni à aquella població, l' agafará y l' enviará à Ultramar.—Ja ho veu, Sr. Sagasta, un arcalde així no té preu. ¿Qué fa donchs, Sr. Sagasta? ¿Cóm es que no 'l nombra gran inquisidor honorari?

Fa alguns días havent sortit de cassera alguns amichs de Sant Joan les Fonts per les inmediacions del célebre bosch del Toix, à cada pessa que matavan saludabanla ab una tocada de fiscorn. Al sentir las tocadas, l' exjutje de pau de aquell poble, tal vegada 's cregué transportat al any 73; pero al veure que las víctimas sols eran pessas de cassa, se posà furiós no regatejantlos las paraules malsonants. La societat del fiscorn sols recomana al furiós exjutje, que quan ell surti à cassar toqui un altre instrument, que de segur lo tocarà més en temps de veda qu' en època legal, com tot lo d' ells.

LO SUFRAGI Y 'LS CONSERVADORS.

Rodejant al pobre mònstruo, —qu' està encara constipat ab lo vent de 'as xiulades que li han dat los èstudians, —los conservadors s' ocupan en fer càlculs y pensar com y de quina manera serán al poder aviat.

—No tinguin pòr,—din en Cànovas, llenant dos llamps pels caixals,— à pesar de las rialletes del govern, jo sè qu' està pròxim à caure de nassos. Las reformas militars l' han dividit de tal modo, que 'l dia menos pensat lo veyém camas enlayre, donant to derrer badall.

—Vol dir, don Anton! Repari que fa temps que 'ns està dant las mateixas esperances: los rals se 'ns han acabat, lo taberner ja no 'ns fita, debém de lloguer mitj any y convé que guanyém pròmpte, si no 's vol veure voltat d' un regiment de cadàvres en lloch d' un d' amichs leals.

—No siguin tontos! ¿Que 's creuen que vaig à la babalà y que no s'è lo que 'm pescó? Quan jo dich qu' hem de triunfar, senyal que ja s'è en què 'm fundo. ¡Avants d' un mes... som à dalt!

Així parla 'l malaguenco, quan arriba, esbusegant, l' altre xiulat Villaverde.

—Estém perduts! —dieu—¡companys! —¡Qué! —que potser triunfa en Martos? —¡Qué Martos ni mirtos! Hi ha que 'l gobern avants de caure, vol tancarlos ben b' l pas.

—Matantnos? —Donant al poble lo sufragi universal.

—¡Socorro! —Es una pillada!

—Assistència! —¡No serà!

—¡No ho vo' ém! —Primer que 'ns penjin!

—Corrémtot! Potsè intrigant logrirem eshu'là 'l marro.

—Dirém qu' es un cop d' Estat, farém pò à la gent de pelas.

—Y tots nos' ajudaran.

—Veurem en Martinez Campos.

—Y en Concha. —Y en Nocedal!

Corran tots cap à la porta, pero 's veuen deturats pels gran conde de Toreno que vè del carrer. —¿Qué hi ha? —diu l' home, aguantant la turba;

—¿qu' és tot aquest daltabaix?

—Lo govern vol dispararnos lo sufragi universal!

—Je, je! Assentínsime y no 's cansin: ja està deixat corre. —Ja?

—Si; porto notícias frescas: en Gamazo s' hi ha oposat,

s' hi han oposat en Gonzalez, l' Alonso, l' duch de Tetuan... en fi, s' hi ha oposat tot vitxo, y 'l govern l' ha retirat. —Pero tot això es de crèdit? —Com si ho estessin palpant. Mirin, *La Correspondencia* d' aquí un moment sortirà: aném tots junts à comprarla y ho llegirém de pè à pà.

—Escolti... «ja té 'ls cinch céntims? Nosaltres no 'n tenim cap.

—¡Quins conservadors més cursis!

—Au, avall! Jo pago. —¡Avall!

La entusiasmada quadrilla se 'n baixa al carrer cantant, sabent que la pedregada ha fugit ja del seu camp.

Passa un xicot que ven diaris:

—Noy, ep, noy... vina, arrastrat!

Porta una *Correspondencia*, te la paga aquell tan gras.

La comilitiva rodeja al que té 'l diari à la mà.

—Busqui... corri... la noticia...!

—Jaquí!... No hi es... més avall!

—Ja ho tinch. —Ah! —Un xich de silenci: llegeixo. —Veyám, veyám!

—A pesar de las intriges que uns pocos, en su afán de molestar al governo tramaron, se sabe ya que está aprobada la fórmula del sufragio universal

Al diari 'l vent se l' emporta, los pobres desventurats qu' escoltavan la lectura cauen per terra tots llarchs, y 'l gran conde de Toreno, ribent tot solet del cas, s' encamina à casa seva fumant un puro de pam.

¿Qué havíen de fer los de Barcelona? Imitar als demès del resto d' Espanya.

Agafan, pues, uns quants fulls de cartulina, hi escriuen, quatre piropos à n' en Cànovas y vuyt insults al govern, y firmat per les tres dotzenes de conservadors que hi ha entre nosaltres, envian lo missatge à Madrid ab una comisió.

—Y la firma de 'n Girona? —va dir un dels portadors del document al arribar à la cort, —hi fa falta.

—Això ray, aviat la tindrém.

Y anant à trobar al bon senyor, que també era à Madrid per les seves cosetas, me li clavan l' àlbum pels nassos.

—Au! Firmi aquí —

Y sense sapiguer de que 's tractava, l' home va firmar.

Pero ara vè 'l bo.

L' endemà don Manuel s' entera de que en lo document que havia firmat se deyan coses molt ofensivas pels gobern.

—Ell que si? Se 'n va à trobar en Sagasta.

—Miri—li diu—retiro la firma del missatge que 'ls conservadors han enviat à n' en Cànovas.

Y 's va quedar tan satisfet.

—Ne volen de crits y saragata entre 'ls canovistas?

De moment van comensar per tréurel del partit.

Després han dit que don Manuel es un agabellador d' estanachs y tendas de comestibles.

Y finalment han assegurat qu' es un tacanyo de marca major, que quan va allotjar al mònstruo li donava arròs y fideus cada dia y que 'l feya anar al lit casi à las foscas.

Ja no 's recordan d' aquelles olivassas ni d' aquella pilota!

—Pobre don Manuel! Vosté podrà safarse dihen que 'l mònstruo no l' ha expulsat del partit, pero això no li val. En Cànovas ja no corts ni pincha.

La excomunió dels diaris conservadors queda en peu.

Segons ells, vosté es un fusionista.

Tréguins aviat d' apuros. —Ab quins se queda?

Perque' desde que ha succehit tot això, à Barcelona hi ha una consternació tremenda.

Jo mateix, jo mateix que no m' hi vè ni m' hi vā, estich ab un contínuo ay al cor.

Fa una pila de mitjans que no sopo y una infinitat de vespres que no dino.

FANTÀSTICH.

LGUNS periódichs ho asseguran: si continuan tirants com fins ara las relacions entre 'l Quirinal y 'l Vaticà, lo Papa té resolt sortir de Roma de una vegada.

—Y saben ahont pensa trasladarse? A Mónaco, petit país independent, célebre en tot lo mòn per las famosas casas de joch.

—Quants atractius no oferirà Mónaco, si 'l Papa acaba per realisar lo seu propòsit!

La ruleta y 'l pontificat. —Tira peixet!

—L' aniversari de la mort de D. Alfonso XII va passar completament desapercebuda pels periódichs monàrquics de Barcelona.

—Ja té rahó 'l refran:

—«Veste 'n Anton, que 'l que 's queda ja 's compón.»

S' acaba de concedir la gran creu de Carlos III als fills de las infantes D. Pau y D. Eularia, dels quals l' un té molt poch temps y l' altra fa alguns dies que ha nascut.

Ab franquesa: —no trobèu que han de passar molts fatichs si à pesar de ser tan xichs se 'ls carrega una gran creu?

—Pero jo voldria saber—deya un que no ha pogut passar de comendador de la mateixa ordre—¿quin mérit han conreure aquelles dues pobres criatures per que se las condecori?

—Pero home de Déu li vaig respondre —y 'l mérit de haver nascut?

Per si 'ls conservadors adoptan lo retrahiment, com diuen y asseguran, admetin com un obsequi 'l següen refran adobat:

—Quan la carn ha de ser del enterra-morts, ella mateixa se 'n va al cementiri.

Diguin lo que vulguin, en Sagasta es l' home de la sort. Tots los successos se resolen sempre en favor seu.

—Mirèu si es potros—deya un fusionista—que no li venen los catarrois sinó al presentarse una de aquellas qüestions peligudas, impossibles de resoldre. Es dir: primer li venen las suors que 'ls catarrois; primer lo remey que la malaltia.

Si Espanya 's decideix à ingressar en la triple alianza, ó siquiera à fer mala cara als francesos, Alemanya té pensat recompensarla concedint-li grans extensions de territori al Nort del Africa.

DON MANUEL.

A coneix que al llegir aquest nom s' han alarmat.

Tranquillíssim: lo meu don Manuel no es en Ruiz Zorrilla. Es en Girona.

Fins ara al senyor Girona 'l tenim per conservador, ¿no es veritat?

—Pues' desde aquest moment ha quedat desconservador. Si vol conservar alguna cosa haurà de ser lo seu.

Es una història de lo més divertit que pot demanar-se.

Tohom se 'n recorda. Pels canovistas no hi havia ningú com en Girona. Li tenien tota classe de consideracions, lo feyan arcalde primer, lo nombraven senador... hasta havien arribat à dir que tocava 'l violí d' allò més bè. —Y això que 'l toca d' una manera...!

Pero es allò: figura en lo partit, li donava tò é importància, sense que per xó arribés mai à donarli quartos, y era precis posarlo als núvols.

Quan últimament en Cànovas va venir à Barcelona, la plana major de la conservaduría va reunir-se per acordar en quin lloc havia d' allotjarlo.

L' un proposava 'l palau de Ciències de la Exposició, l' altre la Catedral, l' altre 'l Teatre del Liceo... es dir un local gran, magestuós, abont la immensa personalitat del mònstruo pogués belugarse desahogadament.

Per fi en Girona va traurels de apuros:

—Que vingui à cassa.

—¡Quins aplausos! ¡quín entusiasme! ¡quinas manifestacions d' alegría!

—A casa en Girona! —deya un,—¡sembla mentida que no hi haguessim atinat!

—¡Y tal! —Un home que tractarà tan bè al nostre jefe!

—Y 's desdinerarà per ell y li posarà estoallas netas à la taula cada dia.

—Y 'l farà dormir en una arcoba que sembla un camaril.

—¡Nada, que vaji à can Girona! Solzament ell es digne de tenir hostes de la categoria de don Anton.

En efecte: vè 'l mònstruo y 'l portan à casa l' ilustre violinista. Va estarhi uns quants dies, sense que passés cap desgracia digna de mentir-se, y quan li va convenir se 'n va anar.

Tohom se feya llengüas de la cortesia y esplendidés de don Manuel.

—L' ha tractat com un principe. Diu què allí no s' ha escatimat res.

—La escarola anava à dojo y cada dia 's treya un pot d' olivas grossas com lo puny.

—Haguessin vist aquella pilotà! Semblava un torpedo.

—¡Y aquella confitura per postres!

—Vaja, en Girona 'ns ha fet quedar com uns homes!

—Y no 'ns ha costat res.

Si no hagués vingut després la xiulada general que mitja Espanya ha tributat al mònstruo, las coses haurien quedat d' aquesta manera, y don Manuel hauria continuat sent un conservador digníssim y un hostaler com ning

¿No es veritat que serém bén tontos de deixarnos perdre una ocasió tan magnifica?

Ara no més falta que Fransa imiti als alemanys y 'ns digui:

«Si no féu cas dels alemanys, ni de la triple aliança, jo 'us concediré grans extensions de territori... al nort de Alemania.»

Es lo que deya aquell que anava á la cassa de un duro.

—Dónam cinc pessetas y 't regalaré la fortuna de D. Manuel Girona.

—Pero ¿qué es téva per ventura?

—Fug home: si fos mèva, ja no 't demanaria 'l duro.

A la porta de la barraca de figures de cera de la Plasa de Catalunya:

—«Vayan entrando! Aquí verán, señores, la reproducción exacta de D. Carlos de Borbón, pretendiente al trono de España, vulgarmente llamado Carlos VII.»

—*Vulgarmente!* Aquest adverbial un imperi.

Los conservadors ván conmemorar ab uns funerals lo tercer aniversari de la mort de D. Alfonso XIII.

Está vist: desde que 'ls var xiular, los conservadors no 's poden treure del cap los pensaments fúnebres.

Los conservadors barcelonins, al dirigir una carta de adhesió al Monstruo, han hagut de repetir, lo que desde les últimas xiuladas están dihent tots los conservadors d'Espanya:

—No 'ns han xiulat pas á nosaltres, sinó á la Monarquia. La Monarquia ja no pot sortir al carrer.

Si la Monarquia pogués parlar diria lo que aquell arcalde á un agutxil que 's queixava de que li havian donat una clatellada.

—Com que jo represento á vosté, deya l' agutxil, ben mirat la clatellada no me l' han dada á mí, sinó á vosté. A lo qual va respondre l' arcalde ab molta flema:

—Pues ahí me las den todas.

En lo projecte de llei de sufragi universal sembla que s' establira que l' escrutini 's verifiqui tres dies després de la elecció:

—Al tercer dia ressuscitá d' entre los mortis.

—Així ho digo lo Credo catòlic.

—Quants candidats no ressucitarán també, segons lo credo fusionista?

—Al noi gran de 'n Martínez Campos, lo govern pensa concedir-li el títol de Marqués de la Seu.

—Es la única manera de procurar que las rodas del carro no grinyolin.

—Untarlas ab seu.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Sa-ra-sa-te.*
2. TRENA-CLOSCAS.—*Las de Miquelturra.*
3. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Pollastre.*
4. GEROGLÍFICH.—*Dona rica es bon partit.*

Han endavantat totes las solucions los ciutadans Cabeddu. Maginet petit. Ex-estudiant murri y Leopoldo Crusot. —N' han endavantades 3. Alfredo Irzares y Mossen Piú de la Piula; 2. Pep Martra. Cojana y P. M. T; y 1 no més Un Vilanova y Gotim Xaretlo.

XARADA.

Molt m' agrada la primera en la escala hi ha segona y de quart-tres la Ramona n' usa ja en la primavera. Si la casera t' apreta cap á Tot te 'n pots anar. qu' es hu-dos molt boniqueta y per bonas pells... la mar.

J. T. DE LA ANGUILA.

ANAGRAMA.
Coneixes al mosso Eudalt que té las tot de vellot? Quan talla pá fa una tot més estreta que un total.

VERBI-GRACIA.

TRENA-CLOSCAS.

INÉS TIÓ LOSETA.

PALMA DE MALLORCA.

Formar ab aquestas lletras lo títol de un drama castellà.

BRUNO DURÁN.

ROMBO.

XIULADAS QUE NO 'S PAHEIXEN.

Passan tots tan gran tribull
desde la xiulada aquella,

que no hi veuen de cap ull
ni hi senten de cap orella.

Primera ratlla vertical y horizontal: consonant.—Segona: en las ampollas n' hi posan.—Tercera: tothom la tretipita.—Quarta: població catalana.—Quinta: forma literaria.—Sexta: nom de dona.—Séptima: vocal.

JANET TAFOV.

GEROGLÍFICH.
Quien | Nom

IRA
KI | EN

SUTERO FUROR Y C.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Maginet Petit, S. Torras, Alrum E., G. Pujal y Tusell, P. Martra, Miss Pega, Angel de la Guarda, A. Majó y M., R. M., Sin Maris, Fossil, G. Arazum, Pep Botella, Jasner Soguides, C. Vidal, J. Batlle, J. Vila Serra, Vieta y Poaté, Terenyina Sarralena, T. Gibert, Apostolich, Emilia, Monasteri, J. Orta, Fabet Vidriera, J. M., Valdoser, Lluís Salvador, J. M. M., Grané y J. A. Riusó: —*Lo que 'ns envian no fa per casa.*

Ciutada B. Tripas, F. Tiana, O. Pera Busa, Ex-estudiant Murri, Bruno Duran, J. Staramisa, B. Llerso, Xeka, Inglés del Clot, Pau, F. Ch. Papiol, Católich, Paquillo de la Ganyota, J. T. Anguila y R. Castella: —*Inseriu en alguna cosa de lo que 'ns remeten.*

Ciutada P. Talladas: Molt de lo que 'ns envia esta molt bé y ho publicarem.—Maximinó: Acceptem la poesia.—Antonet del Corral: Los epigramas resultan mansos —L. Mosca Diva: Y l' article de vosté, innocent.—J. Gay: Es molt desigual.—J. B. y ll.: Si agrabim l' envio; pero 'no podrà remetre'n ademés algun trabalist inèdit? C. Mariné: En l' article s' hi descubren condicions, però no acaba de agradarnos.—Pepe del Carril: En la reu esa hi ha de tot: veurem de aprofitar alguna cosa —Ulfons Adam: «No podrà enviar alguna cosa que 'pel cas nos més apropiada que lo que guardem?—J. Llopard: Ab algun corte podrà insertarse.—J. Prats Nañach: En lo que 'ns envia hi ha algun concepte perillós.—R. Roura: La poesia es difusa y té poc interés.—Ramonet R.: Rebut l' envio: algo s' aprofita.—J. Carcassó: Salvadys algunes i incorreccions los versos seran molt bonichs. —Noy Ros: L' de aquesta setmana no 'ns fa 'pes.—M. Badia: Va bé, com de costum —Picio Adam y C. A.: Es incorrecte; però hi ha un pensament apropiable —Dr. Tranquill: La més llarga no va; lo sonet d' aquella manera.—Dolors Mont: No 'ns va prou bé —Franch: L' article es molt difús —J. Morané: Es descuidat de forma —S del Palau: Encare que del pensament podria fer-se una cosa superior, tal com vé es ben aprofitable.—Panhet de Tarragona: Vaya una cosa més extrambolica 'ns envia! —J. Ayne R.: No 'ns si que possible incluir l' —Aguetá y Mario: No 'ns fa 'pes —Just Aleix: Va molt bé 'l final —Argos: Graci s per l' avis.—B. Torrens y Bolart: No respn s prou té a la nostra política: los atacs sistemàtics los reservem pels conservadors.—P. U. (Parel): No sabem de qué 'ns parla. Adem's, tingui en compte que de les notícies que se 'ns remeten únicament inserim aquelles que 'ns semblan convenientes al interès de la majoria dels lectors —F. de P. Juanico: Hi ha molt bonas quilitats; però 'n ha també molts tipis d' incorreccions.—Tayeda: La poesia de vos'e peca del mateix mal —Picio Adam y C. A.: La poesia es regular, y 'pel Almanach hauria de ser superior.—Camilo Klek: No 'ns va y no 'ns demani més explicacions que no 'ns queda temps ni espai per ferlas —C. de Barril: Tampoch nos va prou bé —Samuel Nuñez Bey: Es regularet.—Faló: Va bé.—E. V.: La poesia llarga no est: de molt á l' altura dels dos sonets que quedan acceptats.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23